

Sygn. akt V CSK 489/18

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa B. Sp. z o.o. w W.

przeciwko C. Sp. z o.o. w C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 kwietnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 12 lutego 2018 r., sygn. akt XIX Ga [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten nie narusza norm Konstytucji i pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona pozwana, C. sp. z o.o. w B., zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu Okręgowego z dnia 12 lutego 2018 r. naruszenie art. 6 k.c., art. 132 § 1, art. 231, 244, 233 § 1, art. 245, 253 i 328 § 2 k.p.c. oraz art. 104 § 3 Prawa o notariacie, a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych: konieczności ustalenia konsekwencji procesowych wynikających z przedstawienia przez stronę kserokopii dokumentu i rozkładu ciężaru dowodu jego autentyczności, wartości dowodowej aktu notarialnego sporządzonego na podstawie art. 104 § 3 Prawa o notariacie, zakresu możliwości jego sporządzenia i wykorzystania w procesie. W ocenie skarżącej błędna interpretacja przepisów procesowych doprowadziła do wydania niekorzystnego dla pozwanej rozstrzygnięcia, mimo braku udowodnienia roszczenia przez powoda.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK

180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05).

Sformułowane przez skarżącą zagadnienia prawne nie spełniają wskazanych wymagań.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono już, że kodeks postępowania cywilnego nie wyklucza dokonywania ustaleń faktycznych z wykorzystaniem kserokopii dokumentu, a konsekwencje nieprzedłożenia oryginału podlegają ocenie w płaszczyźnie art. 233 k.p.c., z uwzględnieniem motywów zaniechania nieprzedłożenia (por. np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., III CSK 119/09, 11 marca 2013 r., II PK 305/12, 25 listopada 2015 r., IV CSK 52/15, 23 lutego 2017 r. V CSK 317/16, 29 czerwca 2018 r., I CSK 158/18). Są to zatem kwestie stanu faktycznego sprawy i dokonywanej w sprawie oceny dowodów, stanowiącej domenę sądów *meriti*. Podważanie tej oceny, do czego w istocie zmierzały argumenty skargi, jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265).